

PŮST – příprava na velikonoce

Proč vůbec církev slaví postní dobu? A je to ještě i dnes potřebné? Proč nějaké omezování, odříkání, pokání... přece máme všichni dobré úmysly! Nikoho jsme snad neokradli, nikomu neuškodili, nikoho nezabili...

A přece nás církev každý rok znovu zve v postní době: „Vyděte na poušť!“ Zastavte se aspoň na chvíli, udělejte přestávku v denním shonu a stereotypu, dopřejte si čas k zamyšlení sami nad sebou, nad svými zájmy, cíli a úmysly, zkontrolujte směr svého života a snažení...

Asi hodinu cesty pěšky od Jordánu na západ začínala pustá kamenitá a suchá krajina. A právě tuto pouštinu si vybral Ježíš (a před ním už i Jan Křtitel), aby se tam v postu a modlitbě připravili na své poslání: Jan Křtitel měl připravit lidi na příchod Mesiáše a Ježíš – čekáný Mesiáš-Vykupitel – přišel zachránit a vykoupit lidi ze zla a hříchu, ukázat cestu k návratu k nebeskému Otci a Stvořiteli, založit už na zemi Boží království. A v dalších staletích až podnes mnoho duchovních myslitelů strávilo i mnoho let „na poušti“ – v ústraní od vřavy a shonu světa, kde v modlitbě a postu načerpali mnoho z Boží moudrosti, kterou pak předávali ostatním. (Sv. Antonín Veliký, sv. Prokop, sv. František z Assisi, Charles de Foucauld).

Poušť bývá v Bibli obrazem světa bez Boha, bez zájmu o duchovní hodnoty. Ale může být též místem ticha a samoty, kde člověk je opravdu jen sám se sebou a s Bohem. A tu před Boží tváří, ničím nerušen, lépe pozná sám sebe, své nitro i svědomí. A může prožít své obrácení, očistění, změnu smýšlení. Nastartovat nový směr svého života.

Abychom toto všechno prožili, nemusíme a ani nemáme všichni hned odjíždět někam do Egypta či Palestiny hledat skutečnou poušť s písečnými dunami. Poušť si můžeme udělat občas i sami v sobě (v tichém koutu domova, v prázdném kostele, na výletě v přírodě) nebo k tomu můžeme využít i různé možnosti v klášteřích, které tuto službu nabízejí, nebo také naši postní duchovní obnovu před Květnou nedělí.

Postní doba má tedy být pro nás „tou pouští“, chvílemi naší osobní samoty s Bohem, pravdivým pohledem do vlastního nitra, uznání své hříšnosti a snahou o nápravu. No a k tomu patří i nějaké to pokání, sebezápór, odříkání, šíření dobra, pokoje, lásky, dobrých vztahů.... Cílem však není sebeomezování, abychom si snad dokázali, kolik vydržíme, ale všechno je to pouze **prostředek** k našemu zdokonalení (posvěcení), tedy přiblížení se Bohu i lidem.

Dobře prožitá postní doba vede k radostnému slavení velikonoce. A to Vám všem upřímně přeje Váš misionář

P. Šťávek

VELIKONOČNÍ BOHOSLUŽBY 2005

KVĚTNÁ NEDELE – 20. března
10.30 Klausenhof, Flüeli-Ranft
Zakončení exercicií
19.00 Zürich, Krypta Herz-Jesu

Dnes se žehnají zelené ratolesti a při bohoslužbě se čtou pašije. Mše svatá ve Winterthuru v sobotu 19.03. a v Aarau v neděli 20.03. **NEJSOU!** (V Aarau je v neděli 13.03. v 10.00 hodin)

ZELENÝ ČTVRTEK – 24 března
19.30 Krypta kostela Herz-Jesu

Bohoslužba se slaví na památku poslední večeře Pána Ježíše na rozloučenou s apoštoly, při níž ustanovil svátost kněžství a svátost oltářní.

VELKÝ PÁTEK – 25. března
17.00 Zürich, Krypta Herz-Jesu
DEN přísného postu (je možno pouze 1x za den dosyta se najíst bez masitých pokrmů).

Velkopáteční obřady připomínají Kristovo utrpení pro spásu celého světa.

BÍLÁ SOBOTA – 26. března
21.00 Zürich, kostel Herz-Jesu
Bohoslužbu Bílé soboty začínáme společně s naší hostitelskou farností Herz-Jesu na nádvoří před kostelem **žehnáním ohně!**

Pak pokračujeme světelným průvodem do krypty. Při mši sv. bude **obnova křestních slibů**. Na konci budou požehnány **velikonoční pokrmy**.

NEDELE ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ – 27. března
8.30 Winterthur – kaple u kostela sv. Ulricha, Rosenberg
Při mši sv. budou požehnány **velikonoční pokrmy**, po mši společná snídaně v Českém klubu.

V Zürichu večer mše svatá **NENÍ!**

PONDĚLÍ VELIKONOČNÍ – 28. března
10.00 Luzern, Krypta kostela sv. Karla, Spitalstr. 93

Svátost smíření je možné přijmout před každou mší sv. nebo na požádání.

PROČ DĚTI VRAŽDÍ ?

(Třetí příspěvek k tématu děti–mládež a jejich výchova)

Ještě tak do sedmdesátých let minulého století byl pojem dítě – vrah čímsi neznámým nebo aspoň hodně vyjimečným. V posledním desetiletí však dětských vrahů přibývá. A nejen v Americe, či Anglii, ale také v Česku. Učňové podpálili kamaráda, výrostek utloukl vychovatelku, učeň ubodala kantora, několik malých kluků nůžkami ubodalo stařenku, spolužák zabil spolužačku...

Společnost se na chvíli zarazila: Co se to děje? Už to nejsou ojedinělé případy, ale jde o trend. Kromě dětí vraždicích jsou tu i děti krutě šikanující a terorizující slabší spolužáky. A co s tím? Někteří politikové navrhuji snížit hranici zletilosti, a tím i trestní odpovědnosti. Jiní zase volají: Ne represe, ale prevence. Ale jak na to?

Potřeba je obojí: Včasná represe dává najevo, že páchat zlo není beztrestné. S prevencí se však musí začít od malička. A tu jsme zřejmě u jádra problému.

Proč vůbec některé děti vraždí, proč jiné šikanují a terorizují spolužáky? A jaké jsou vlastně ty dnešní děti? Otázka určená každému z nás, nejen státu a politikům. U všech dětí, jejichž chování znepokojuje, zjišťujeme **rozbité rodinné zázemí!** Tedy i masové citové strádání. Místo FORMACE jejich osobnosti nastupuje její DEFORMACE! Jinými slovy můžeme říci: *Nesetkaly se včas s láskou!!*

Normální dítě je vybaveno potenciálem dobrých lidských schopností a kladných emocí, ale ty v něm musí někdo probudit a pěstovat. Usmívat se, žasnout nad krásou květiny, hrát si s ostatními dětmi, pozdravit starší, ctít babičku, slušně mluvit, neubližovat zvířatům, umět uznat chybu, nelhat, ukázat, že něco se sluší a něco zase ne – to všechno musí dítě někdo naučit! Matka, otec, babičky, vychovatelé, učitelé... Ale pokud ti nejsou včas k dispozici a ochotni dítěti naslouchat a přenechají výchovu televizi a ulici... následky jsou katastrofální!!

Tradiční společnost (donesedávna venkovská a maloměstská) působila morálním tlakem, někdy možná až nepřijemným a malicherným, ale bránila krajnostem. Aspoň do konce první poloviny minulého století měli rodiče jistotu, že jejich děti budou ve škole, na ulici, ve Skautu či Sokole slyšet to samé, co doma. Poslední dvě až tři generace už to štěstí neměly. V médiích se oslavuje milenecký vztah, nevěra, rozvod... Oslavit otcovství, mateřství, fungující rodinu – to není moderní, o to není zájem. A navíc, jak často děti pocítují, že jsou rodičům na obtíž, že jsou nežádoucí. Kde se mají naučit uctě k životu, když většina společnosti

schvaluje zabíjení nenarozených a v poslední době k tomu přistupuje ještě eutanázie – možnost likvidace (vraždy) nevyléčitelně nemocných nebo starých či nemohoucích lidí. Papež Jan Pavel II. to nazývá „kulturou smrti“. Je to nepopulární, ale pravdivé.

Dítě je často pro rodiče překážkou v jejich kariéře a dávají to dost tvrdě dítěti najevo. Začíná to předčasným umisťováním dítěte do jeslí, školek... Předškolní dítě je brzy ráno probuzeno a často křikem a nadávkami provázeno do „úschovny“, odkud se vyzvedává až pozdě navečer. Na dítě prostě není čas. Sem tam se u rodičů ozve pocit provinění, a tak se ho snaží vyvážit bohatými dárky, splnit dítěti vše, nač si vzpomene. Tím však autoritu u dětí nezískají a ani jejich lásku neprobudí. Ve školním věku se pak neúspěchy dítěte i případné potíže s chováním svádí na školu, na učitele... A tak se likvidují i zbytky společenské autority. Láskyplný matčin pohled či potřebný otcovský „výprask“ se stal skandálem – a dítě si může na lince důvěry stěžovat, případně na rodiče zavolat i policii.

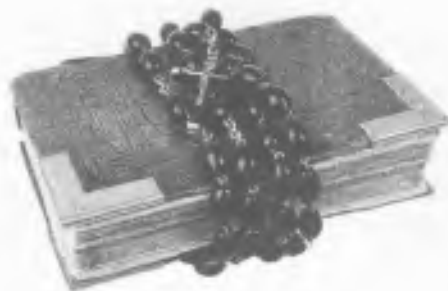
René Spitz, proslulý dětský psychoanalytik vydal v roce 1960 knihu *První rok života*, v jejímž závěru píše: „**Z dětí vychovávaných bez lásky, vyrostou dospělí jedinci plní nenávisti.**“ A dnes už vidíme, jak se toto proroctví naplňuje. A není třeba čekat až do jejich dospělosti. Jejich syrová, nez kultivovaná emotivita jim sice umožňuje prožívat pudovou slast, nikoliv však kladné city. Jejich frustrovanost je motivuje k agresi. Bohužel jim to nevadí, protože pro nedostatek pozitivních vzorů a harmonické výchovy se v nich neprobudilo svědomí.

Kolik je takových dětí opuštěných ve vlastních rodinách, zanedbávaných, citově strádajících, rodičům na obtíž... přesně nevíme. Bohužel se následky poznávají až tehdy, kdy už bývá pozdě. Pokud se v jejich psychice nevytvoří kladné struktury již v raném věku (Komenský napsal, že dítě do šesti let se vychovává na klíně matky a někteří psychologové tvrdí, že základy charakteru člověka se pokládají už od početí do tří let), tak už to nikdy a nikdo nenapraví. Vzniká trvalá porucha osobnosti!

A ta se může projevit nejružnějším způsobem: Neodolností vůči zátěži; neschopností trvalého vztahu; neschopností převzít odpovědnost za vlastní život a samostatně se ve světě zařídit. V krajním případě notorickým protispolečenským chováním. A v tom nejkrasším vražednou agresivitou.

A co s tím? Úkolem státu je dbát na dodržování zákonů a chránit ty, kteří se chovají slušně. Stát však nemůže žádným zákonem nařídít více lásky v pravý čas. To zůstává výhradně záležitostí rodiny. A pokud se nezmění společenský postoj k dítěti, pokud se neprobudí znovu úcta k lidskému životu od okamžiku početí až do přirozené smrti (místo přehnané ochrany každého brouka, štěněte a koťátka), nemůžeme počítat se zlepšením situace, spíše se shoršením. Zůstává tu však obrovská šance pro křesťany, a tím i naděje pro budoucí svět a celou západní lidskou společnost. A tak naléhavě prosit Boha za dobré křesťanské rodiny je stejně důležité jako modlitba za nová duchovní povolání.

(Použity myšlenky z článku Petra Příhody, uveřejněného v příloze Katolického týdeníku PERSPEKTIVY č. 41/2004)

Připomínka podzimní duchovní obnovy 2004 v Quartenu, vedená P. Cynilem Vojtěchem Kodetem, provinciálem karmelitánů v Čechách

Rok kněžských povolání. Katoličtí biskupové Švýcarska vyhlásili období od adventu 2004 do adventu 2005 „Rokem kněžských povolání“. Jako vedoucí motiv bylo zvoleno heslo: „**Bůh a člověk jsou si blízko**“. To patří k hlavním pravdám naší víry. Bůh a člověk nejsou dva světy, které se sotva dotýkají. Člověk je Božím tvorem a lidství je naší cestou k Bohu. „Bůh a člověk jsou si blízko“ se nejvíce projevuje právě v kněžském povolání. Kněz nežije na osamělém místě, ale ve středu Božího lidu. Hlásá mu Boží slovo a spolu s lidmi také Božímu slovu naslouchá. Je fascinující, že právě v osobě kněze se může Bůh a člověk setkávat jako nikde jinde. Nejtypičtějším místem setkání člověka s Bohem je slavení Eucharistie – mše svaté. Zde je skutečně přítomen Kristus jako Bůh a zároveň náš host, který je tu pro nás. V této službě nemůže kněze nikdo nahradit.

Uvědomujeme si, že stále víc ubývá kněží – služebníků Eucharistie. Příčin je jistě mnoho. Ale proto „Rok kněžských povolání“, abychom obnovili svůj zájem o jejich službu, podpořili je ochotnou spoluprací a modlitbou, která je základem života každého křesťana, a tím spíše kněze, a stojí také vždy u vzniku povolání k této službě v církvi. Podpořme tedy každý na svém místě tuto aktivitu místní církve – modlitbou i obětmi – aby se stala požehnáním, které se projeví u mladých mužů v novém zájmu o duchovní službu pro blaho celé církve i současného světa.

Himalajský pták

Následující zážitek nám vyprávěla Alice van Berchem:

„V roce 1921 vypukl v jednom himalajském lese požár. Zatímco většina lidí se ho snažila uhasit, někteří stáli a se zakloněnými hlavami se zaujatě dívali do koruny jednoho stromu. Uprostřed hořících větví bylo hnízdo plné ptáčat. Nad hnízdem poletovala zoufale jejich matka.“

Jak rádi bychom ta mláďata zachránili, ale bylo to nemožné. Oheň byl příliš silný, aby se k nim mohl někdo přiblížit! Stála jsem tam a dívala se, stejně bezmocná, jako všichni ostatní. Zakrátko začalo hořet i hnízdo. Myslela

jsem si, že ptačí matka odletí. Ale nestalo se tak. Naopak, vrhla se do plamenů a roztáhla nad svými mláďaty křídla, aby je ochránila. V mžiku se stala obětí své lásky a shofela na popel. Nikdy před tím jsem nic podobného neviděla.

Byla jsem užaslá. Pochopila jsem, že jsem právě spatřila lásku. Nekonečnou lásku! A najednou jsem si uvědomila, že když je i tak malý tvor schopen takové oběti, o kolik musí být větší láska Stvořitele! Ze stejné nekonečné lásky opustil nebesa a vzal na sebe lidskou podobu, aby obětoval svůj život za naše hříchy, a tak nás zachránil.“

(Z knihy P. Lefévra a B. Perrineta: Nevšední příběhy)

HOSPODAŘENÍ ČESKÉ MISIE ZA ROK 2004

Výsledek hospodaření naší misie za uplynulý rok 2004 vypadá takto: Veškeré příjmy vytvořily částku **33.294,- ChFr** (v tom jsou zahrnuty sbírky a dary při bohoslužbách, příspěvky a dary na misijní konto, příspěvky od diecéze... **Není** započítávána sbírka pro O. Meda do Indie). Všechny výdaje **35.240,- ChFr** (běžný provoz misie, drobné opravy, provoz kanceláře, vydávání „Hlasu misie“, poštovné, sociální výpomoc potřebným, příspěvky a dary na různé církevní a charitativní akce a činnosti) mírně překročily získanou částku – přesně o **1.946,-ChFr**. Vzniklý schodek byl uhrazen z přebytku z minulých let, takže dluhy nemáme.

Ještě jednou si dovoluji připomenout, že dar pro Otce Meda do Indie ve výši **8.000,-ChFr** byl odeslán už koncem listopadu 2004 a zatím se vybralo: **5.853,70 ChFr**, takže spoléhám na Vaši štědrost a doufám, že se odeslaná částka zase nasbírá, jako v jiných letech (peněžní složenky pro příspěvek na Indii jste dostali ve vánočním čísle). Jménem Otce Meda, který nám opět před vánoci napsal svůj prosebný dopis a ujištění o správném využití našich darů i s ujištěním modliteb za nás zde ve Švýcarsku, také já Vám upřímně děkuji za peněžité dary: Pán Bůh zaplatí!

PŘÍSPĚVEK NA MISIJNÍ VĚSTNÍK „HLAS MISIE“

V 1. čísle nového roku, tak jako pravidelně i v minulých letech, dostáváte peněžní poukázku na úhradu našeho misijního informačního věstníku. Prosím Vás o tuto úhradu: minimální částka **8,-ChFr** jsou roční náklady na tisk a poštovné. Přidáte-li něco navíc, budu Vám vděčný a už předem za každý Váš příspěvek srdečně děkuji.

PRAVIDELNÉ ČESKÉ BOHOSLUŽBY

Zürich: každou neděli v **19.00** hod. v kryptě kostela Herz Jesu, Aemtlerstr. 49
Winterthur: každou sobotu v **18.00** hod. v kapli u kostela Sv. Ulricha, Rosenberg
Bern: každou 1. neděli v měsíci v **11.00** hod. v kryptě kostela Bruder Klaus, Segantinstr. 26
Aarau: každou 3. neděli v měsíci v **10.00** hod. v sále pod kostelem sv. Petra a Pavla
Luzern: každou 4. neděli v měsíci v **10.00** hod. v kryptě kostela sv. Karla u Karlsbrücke

Každá středa: SETKÁNÍ MLÁDEŽE (slovenské i české) v Italské misii na Feldstr. 109. Od **20.00** hod. v kostele mše sv., po ní do 23.00 hod. přátelské posezení a společenské hry ve velkém sále pod kostelem. Pořádá slovenská misie a všichni mladí i starší, Slováci a Češi jsou zváni. (Končí **16.03.05** a opět začíná **06.04.05**)

Každý čtvrtek: SPOLEČENSTVÍ MODLITBY: v **19.45** hod. mše svatá, po ní modlitba růžence. Italská misie, kostel Dona Bosca - Feldstr. 109, Zürich. (Končí **10.03.05** a opět začíná **14.04.05**)

První pátek v měsíci mše sv. v **19.30** hod v kapli kostela Herz Jesu, Aemtlerstr. 49, Zürich

Každá poslední neděle v měsíci – setkání po mši svaté v Zürichu v novém farním klubu asi do 21.30 hod. (*Pouze v březnu nebude*) Nápoje zajišťuje misie, malé občerstvení každý sám. Všichni jsou zváni a vítáni!

Slovenská mše sv. v Luzernu: každou **první a třetí** neděli v měsíci v **17.30** hod. v St. Peters-kapelle
v Basileji: každou **druhou a čtvrtou** neděli v měsíci v **18.00** hod. v kostele Aflerheiligen, Neubadenstrasse 95.
Na obou místech slouží slovenský misionář z Zürichu P. František Polák

UYJÍMKY A MIMOŘÁDNÉ AKCE

Pravidelná mše svatá v **Aarau** v měsíci **březnu** se koná **2. neděli** v 10.00 hod. (místo třetí neděle, kdy je společná mše sv. ve Flüeli na ukončení exercicií v 10.30 hodin).

✦
Postní duchovní obnova se koná **17. – 20. března** ve Flüeli-Ranft, Klausenhof. Povede ji **P. Josef Čupr**, jezuita, nyní působící v Kolině v Čechách. Pravidelní účastníci již dostali osobně pozvánky s přihláškou. **Prosím, neotálejte s přihlášením!!** Další případní zájemci se mohou co nejdříve přihlásit na t.č.: **055/240 52 22** u paní Jobové. Cena za celý pobyt (ubytování a strava) v jednolůžkovém pokoji je **220,-** ChFr, ve dvoulůžkovém **190,-** ChFr za osobu.

✦
Podzimní duchovní obnova bude letos v **Morschach** (za Brunnen), Antoniushaus Mattli, ve dnech **22. – 25. září**. Tedy také třídenní, jak bylo odhlasováno. Vedení obnovy slíbil P. Jan Komárek, bývalý provinciál českých salesiánů.

✦
Slavnost NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ připadá letos na **5. května**, mše sv. v **19.45** hodin v kostele Dona Bosca na Feldstrasse v Zürichu.

✦
Slavnost BOŽÍHO TĚLA je letos **26. května**; budeme slavit společně s Italskou misí. Začátek ve **20.00** hodin v kostele Dona Bosca na Feldstrasse v Zürichu.

✦
Českomoravská národní pouť do Einsiedeln se letos koná v neděli **29. května**. Poutní mše sv. začíná ve **14.30** h.

Letní tábor v St. Martin in Gsies, Südtirol

P. Jiří Kopic, tak jako každý rok, nabízí i letos ve středisku mládeže letní pobyt pro české i slovenské děti a mládež, chlapce i děvčata, *ve věku od 9 do 14 let* v tomto termínu: **30.07. – 13.08. 2005**. Cena za pobyt a stravu je **22,- Euro** za jedno dítě na den. Podmínkou je rozumět česky nebo slovensky, zdravotní pojištění, dobrý zdravotní stav. Náplní pobytu na letním táboře je občanská a náboženská výchova, hry v přírodě i pod střešou, sport, výlety, koupání, ruční práce apod. Přihlášky si můžete objednat přímo u P. Kopice na telefonu: **0039-0474/978425**. Další informace na www.gsies.host.sk

11. prosince 2004 byl náhle z tohoto světa odvolán svým Stvořitelem **Mons. Karel Vrána**, Th et PhDr., dlouholetý rektor Nepomucena v Římě a předseda Křesťanské akademie. Několikrát vedl duchovní obnovy pro krajany ve Švýcarsku. Byl to dobrý člověk a moudrý duchovní rádce. Za vše mu patří náš upřímný dík s přáním věčné radosti u nebeského Otce, kterému vždy věrně sloužil. Pro kněžský život si zvolil heslo z listu sv. Pavla Filipánům (3,13-14): „*O jedno mi jde: nedbám na to, co je za mnou, a ženu se k tomu, co je přede mnou. Běžím k cíli za vítěznou odměnou, ke které nás Bůh povolal skrze Ježíše Krista.*“

Vánoční besídka pro děti a rodiče, která se konala o čtvrté neděli adventní, naplnila srdce všech přítomných radostí a díky paní učitelce Mirjam Němečkové přiblížila vhodným způsobem pravou podstatu vánoc. Těšíme se už na další...

HLAS MISIE

Vydává: P. Špaček Antonín, Brauerstr. 99, 8004 Zürich. Tel. i Fax 01- 2415025
Tisk: Offset Holend AG - Hardturmstr. 82, 8005 Zürich

Oběžník české katolické misie ve Švýcarsku